

SERKAN ÖZEL

Canın Sağolsun

DESTEK YAYINLARI: 497

EDEBİYAT: 178

CANIN SAĞOLSUN / SERKAN ÖZEL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı

Editör: Kemal Kırar

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Kasım 2014 (25.000 Adet)

26.-35.Baskı: Kasım 2014

36.-37.Baskı: Nisan 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-01-0

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari.com

İnkılâp Kitabevi Baskı Tesisleri

Matbaa Sertifika No. 10614

Çobançeşme Mah. Altay Sok. No. 8

Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Tel.: (0) 212 496 11 11

SERKAN ÖZEL

Canın Sağolsun

Bir umutla beklediğim en güzel yarınsın...

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	9
Birini Sevmeli	11
Büyüdüm Çocuk Olmak Varken.....	13
PAYIMIZA DÜŞEN	17
Karıştığım Kalabalıklar	37
Bir Damla Gözyaşı.....	41
İnsanlık	43
Sen Bile.....	49
Bir Kalpte Sevdasın.....	51
SEN GİTTİN, SIRA BENDE	55
Toprağını Attığım Bir Hikâye.....	91
Misafir Acılar	97
Kal Oralarda.....	103
On Sekizinci Gün	107

SEVDA'YA DAİR CÜMLELER	115
Sevebilecek misin Beni?	133
Şükür	137
Adım Adım	143
O Gibi, Onun Gibi	147
Gözlerin Kaç Şiir Eder?	153
Huzurla	159
Ayrılık	161
DOLUNAY	167
Güneş Topladım Baharından	181
Bugün Sondu	185
Kalp Ağrısı	191
Hem Eksik Hem Fazla	193
Kokun Sinmiş Yalnızlığa	197
Bize Nasip Olmuş Bir Kere	199
KADER İSTERSE	205

Bir umutla beklediğim en güzel yarınısın...

ÖNSÖZ

Herkesin yazım yanlış yaptığı, hatta söylemese bile yanlış yazdığı birisi yüzünden anlamını yitirdiği cümleleri vardır aklının bir köşesinde.

Ben bu kitabı kaleme alırken hepimizin geçmişini mürekkep olarak kullandım. Ve o kalem elimde olduğu sürece hayatlarımızdan bir türlü çıkaramadığımız insanları yazmayı da unutmadım. Dilerim bu kitap sizlere altı çizilecek sözlerin olduğunu göstermenin yanı sıra üstü çizilecek insanların var olduğunu da hatırlatır...

BİRİNİ SEVMELİ

Birini sevmeli, bir serçeyi incitmekten korkar gibi. Öyle sevmeli ki onu, gecesine ayışığı olmalı. Ve gündüzleri; gündüzleri de güneşine gölge etmeli insan kendini. Dokunmamalı bir yabancıya ve bir başka koku değmemeli tenine. Açlık hissi uyandırmalı gözleri. Birlikte sustuğun an, ilk kez konuşur gibi hissetmeli. Ucuza getirmemeli ellerini. Olabildiğince sıkı sıkı tutmalı ve asla bırakmamalı. Gerektiğinde hüzün biriktirmeyi bilmeli, ama ona belli etmemeli. Bir cümle içine hapsetmemeli “sevmek” denen eylemi. Gökyüzü kadar hükümsüz, toprak kadar dayanıklı olmalı sevdalar. Ağzından aşk diye dökülmüş hiçbir sözcük, ayrılık diye dönmemeli bu hayatı paylaştığın kişinin kulağına. Sevmişsen, önce saat vurmali on ikiden, sonra da durmalı tam da göz göze geldiğin an. Birini sevmeli, tam da şimdi. Ama bu son olmalı; o da gitmemeli...

Ve gitmeyeceğini bilmişsen,

Bir Özdemir Asaf dörtlüğü gibi,

Dört dörtlük sevmeli...

Bir karar ver artık.

*Ya gelirken getirdiğın aşka karışalım
ya da giderken bıraktığın yalnızlığı kırışalım.*

BÜYÜDÜM ÇOCUK OLMAK VARKEN

İçimdeki çocuk öldü bu gece. Hem de “ben büyüdüm” dercesine. Oysa hiç yağmur altında bile ıslatmamıştım onu. Dizkapaklarına hiç yara değmemişti içimdeki çocuğun. El bebek gül bebek olmasa da, yokluk göstermemiştim yüzüne. Arkasını dönüp uyumadan uykuya dalmazdım. Gülmek mi? O durmadan ben başlamazdım. Sonra birisi geldi ve çekti tetiği. Ve ben kendimi korumak isterken, kör kurşuna hedef ettim içimdeki çocuğu...

Hani insan en yakını bile tanıyamaz ya, kendine uzakken. Hani insan gülmek ister de, hüznü bırakamaz ya iki elinden. Hani insan ölmek ister ya, yaşarken. İşte öyleyim ben de kendimde değilken...

Bir daha mı? Asla! Bir daha kimseyi böyle delicesine büyütmem gözümde. Ve artık akıllandım! Hayallerimi bir başkasının gülüşüne harcatmam. Yalan yok. Çok defa gidenler olmuştu gözümün önünden. Ve birçok kez de yalana şahit olmuştum, gidenler gözümde düşerken. Ama bu bir başkaydı. Bu gidiş aşka bile fazlaydı. Bu gidiş yüzünden elimde sadece sessiz harfler kalmış, “**Seni seviyorum**” demek için

çalıştıkça sesimin çıkmaması yetmemiş, canım bile çıkmaya yeltenmişti. Sonra bir cümle içinde buldum kendimi. İsteyip de ulaşamadığım birçok şey gibi, noktayı da uzağa koymuştu. Yetişemedim...

Yani anlayacağın o öyle bir gitmişti ki benden, çocukluğum bile intihar etti içinde saklı olduğum o büyük bedenden...

*Gözlerimi değil,
senin için yazdığım sözleri siliyorum artık...*

PAYIMIZA DÜŞEN

Hepimiz kendimize göre acıyı çeker, yaşarız. Hatta kendi acılarımızın diğer insanların çektiği acılardan daha büyük olduğunu düşünür, daha çok acı çektirdiğine inanırız. Öyle ya, hepimiz biraz acıyla karşılaşınca etrafımıza bakmaktan aciziz. Halbuki işin gerçek yüzü öyle değil. Çünkü her insanın yaşadığı acı olayların kendi üzerindeki etkisi, yine çevresindeki tanıdığı insanlarla orantılıdır.

Hayatımın şu anına kadar birçok insan tanıdım, birçok insanla vedalaştım. Yine yıllar önce memnuniyetle tanıdığım insanlardan birisi olmuştu Esin. Denize meydan okuyan mavi gözleriyle, uzun boyu ve herkes tarafından imrenilerek bakılan o sarı saçlarıyla alımlı bir kızdı. Aynı zamanda da acının tadını gerçekten bilen bir insan olarak hayatımda yer alacaktı. Aynı mahallenin aynı sokağını paylaşıyorduk onunla. Her ne kadar farklı okullarda okusak da, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Hatta âşık olduğunda bile, kız arkadaşlarından önce benim haberim olurdu.

“İnsanlara karşı herkesten farklı bir bakış açın var” demişti bana bir keresinde ve bu söylediğinin de aksini işaret eden bir davranışta bulunmadı hayatımda kaldığı süre boyunca. Ne zaman dara düşse, ilk fikrini aldığı insan ben oldum. Birinden hoşlandığı zaman çok değişirdi Esin. O samimi, güler yüzlü kız gider, yerine tedirgin, ürkek bir kız gelirdi. Bir gün nereden bulduysa eline bir çocuğun fotoğrafını alıp yanıma geldi. “Kim bu?” diye sordum. İki sokak ötemize yeni taşınmış bir çocuktan bahsetti elindeki fotoğrafı işaret ederek. Boylu boslu, yakışıklı ve sıcak bir gülüşünün olduğunu söyledi. Her ne kadar, iç dünyasını görmediğin bir insana kanma, dediysem de, bizimki çoktan gönlünü kaptırmıştı.

Bir hafta, Esin’in o çocuğu sayıklamasıyla geçti. Bir hafta sonra, erkek arkadaşlarla mahallenin bir köşesinde otururken bahsettiği çocuk yanımıza geldi. Selam verip, tanışmak istediğini söyledi. Buyur ettik, tanıştık biraz da olsa kaynaştık. Adı Savaş’mış. Çocuk, Esin’in de bahsettiği gibi sıcakkanlı, samimi bir insandı. Hemen hemen her akşam karanlık çökmeye yakın tüm mahallenin gençleri toplanır mahallenin bir köşesinde gece yarısına kadar sohbet ederdik. Mahallemiz de pek büyük olmadığından, mahalleye taşınan yeni birini tanımakta zorluk çekmezdik. O da her akşam arkadaşlarla toplandığımız kuytu köşeye gelmeye başlamıştı. Kimse de bu durumdan şikâyetçi değildi. Zaten Esin de “Çocuk mahallede yabancılık çekmesin, gerekeni yap!” diye beni tembihlemişti. E tabii insan canı gibi sevdiği arkadaş için elinden geleni yapmaz mı! Ben de yapacağım elbette...

O gece konu konuyu açtı. Bense gücüm yettiğince Savaş'ı konuşturmaya çalıştım. Sordukça sordum. Böylelikle hem arkadaşlarım hem de ben daha iyi tanıma şansı bulduk kendisini. İyice kanım ısınmıştı. Bayağı da gülmüştük o gece. Ama bir ara gözleri doldu Savaş'ın...

Çok acı çekmiş. Öyle söyledi. Kimsesizler yurdunda yetişmiş. Daha çocuk yaşlarda başlamış hayat tarafından hırpalanmaya. Dünya hiç ama hiç acıamamış ona. Bir süre sonra da zamanı gelmeden büyüyenlerden olmuş. On sevizine gelir gelmez, kurulu olmayan bir hayat düzeninin içinde bulmuş kendini. Yetmemiş, çalıştığı birçok yerde parası ödenmeden türlü bahanelerle işten çıkarılmış. Bizim mahallede kiraladığı gecekondunun parasını da son çalıştığı yerde biriktirmiş. Oturduğu gecekonduda zaten bu mahallenin en eski gecekondusu. Dışarıdan gören de bir şey sanır. Esas yokluk, o gecekondunun içinde başlıyor. Sıvası dökülmüş duvarlar, eskiciden alma birkaç parça eşya ve tek başına ısınmaya yetecek kadar küçük bir soba. Söylediğine göre ne bir akrabası varmış ne de bir dostu. Yine de tek başına bir şeyleri başarmış ya da başarmaya çalışmış. Onca şeye rağmen yılmamış, yıkılmamış. Tıpkı bizim mahalleli gibi; olmayanlara yakınmaktansa, olanlarla yetinmeye çalışanlardan olmuş hep.

O gece biraz daha kanım ısındı Savaş'a. Tıpkı diğer arkadaşlarımda kanının ısınması gibi... Savaş'ın samimiyetinden emin olmuş, tanıştırmaya karar vermiştim Esin ile. Zaten Esin de kaç zamandır can atıyordu tanışmak için. Er-

tesi gün Esin'e sormadan bir buluşma ayarladım bizim mahallenin pastanesinde. Güya o gün mahallenin tüm kızları, erkekleri gelecekti. Ertesi gün olmuş, buluşma saatimiz gelmişti. Her ne kadar bazı arkadaşlar işini bahane edip gelmese de, birçoğunu oraya toplamayı başarmıştım. Esin'le beraber gittik o gün pastaneye. Bu koca günün amacı, Savaş'ı daha önce tanışma fırsatı bulamadığı arkadaşlarla tek tek tanıştırmak, biraz olsun vakit geçirmelerini sağlamaktı. Bunu da başarmıştım. Savaş da Esin'den hoşlanmış olacak ki birkaç defa başkalarıyla konuşurken gözlerini Esin'e doğru kaçırmıştım. Zaten kim olsa aynı yapıydı. Esin, mahallenin en güzel, en cana yakın kızıydı. Biraz da mahallenin diğer kızları tarafından kıskanılan kızı... Kimbilir, Esin'in bana yakın olma sebeplerinden biri de budur belki de...

O gün bayağı güldük eğlendik. Her ne kadar bir müzik aleti çalmayı bilmesem de henüz o yıllarda kitaplara dair pek bilgi sahibi ya da herhangi bir farklı yeteneğe sahip olmasam da böyle buluşmalarda ortamın aranan adamı haline getirmişti beni mahalleli. Yine bütün gün, o kadar insanı kafamda kurduğum senaryolarla, anlattığım hikâyelerle güldürme görevi bana verilmişti. Zaten benim yapımda da bu var her zaman. Asla sevdiğim insanlar mutlu olmadan mutlu olmam. Onlar gülmeliydi ki ben de gülebileyim. Sonuç olarak güzel bir gün geçirmiş, hepimiz evlerimize dağılmak için ayaklanmıştık. Bir ara hesabı ödemek için Savaş'ın eli cebine gider gibi oldu. Gözlerimle işaret ederek elini cebinden çıkarmasını söyledim. Daha bizim mahallenin kurallarını